

EXPUNERE DE MOTIVE

Activitatea de stare civilă, esențială pentru existența statului și cetățeanului român, este una dintre cele mai vechi activități din România și din întreaga lume, primele înregistrări de stare civilă datând din anul 1581.

Statul român învederează importanța atât a instituției stării civile cât și a persoanei/persoanelor care o exercită, prin includerea acesteia în atribuțiile exercitate de către primar în calitate de reprezentant al statului, conform art. 63, alin.(1), lit. a) și alin.(2), precum și prin art. 64, alin. (1) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, investind această funcție cu prerogative ale puterii de stat.

În același timp, legiuitorul încadrează această atribuție în categoria celor care pot fi delegate, stipulând expres că „primarul poate dispune delegarea acestei atribuții „secretarului unității administrativ-teritoriale sau altor funcționari publici din aparatul de specialitate cu competențe în acest domeniu”, conform art. 65 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, care vor presta această activitate „în calitate de reprezentant al statului”.

Pentru a întări caracterul esențial al acestei activități, legiuitorul include aceste prevederi în legislația specială de reglementare a activității de stare civilă, în speță, Legea 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată și actualizată, conform art. (3), alin.(2) și HG 64/2011 pentru aprobarea Metodologiei cu privire la aplicarea unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, conform art.(1), unde se precizează că „actele de stare civilă sunt înscrisuri autentice prin care se dovedește nașterea, căsătoria sau decesul unei persoane. Acestea se întocmesc în interesul statului și al persoanei și servesc la cunoașterea numărului și structurii populației, a situației demografice, la apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor.”

În conformitate cu prevederile art. 3, alin.(1) din legea menționată, activitatea de stare civilă se desfășoară în fiecare din cele 3.187 unități administrativ-teritoriale din România, fiind exercitată de aproximativ 8.000 de funcționari.

Însă, în mod paradoxal, legiuitorul, deși reglementează foarte clar activitatea și cine poate exercita această activitate, nu reglementează decât statutul primarului și al secretarului unității administrativ-teritoriale prin înscrierea ca și ocupație în Clasificarea ocupațiilor din România (COR), respectiv Grupa Majoră 1 – subgrupa 1113 Conducători și membri ai consiliilor locale, omițând reglementarea categoriei funcționarilor publici cu competențe în stare civilă prin înscrierea și acestei competențe ca și ocupații în COR.

Interesele statului și ale cetățenilor impun nu numai necesitatea, ci și obligativitatea realizării acestei reglementări, deoarece numai prin statuarea ca și ocupație vor putea fi impuse standarde ocupaționale, un statut profesional și structuri de pregătire prealabilă de specialitate, educație și perfecționare continuă care să formeze funcționari publici cu competențele profesionale cerute de lege.

Este important faptul că deși legislația menționează că aceste atribuții pot fi realizate de către primar, secretar și funcționari publici din subordinea acestora, realitatea în teritoriu este că de fapt în aproximativ 90% din cele 3.187 unități administrativ-teritoriale, activitatea este delegată și exercitată efectiv numai de către diverși funcționari.

În aceste condiții, consider că prezenta propunere legislativă corectează o problemă importantă în ceea ce privește activitatea de stare civilă și vine în ajutorul a aproximativ 8.000 de funcționari care, la acest moment, exercită prerogative de reprezentanți ai statului fără a avea un statut legal foarte bine reglementat prin apartenența la o ocupație înscrisă în COR și un standard ocupațional ce ar crea competențele cerute de lege.

Inițiator,
Deputat Petru Movilă

